

Věrolomně jedná Juda, ohavnost se páchá v Izraeli i v Jeruzalémě. Juda znesvěcuje svatyni, kterou Hospodin miluje, oženil se s dcerou cizího božstva. 2,11

Když se národ vrátil ze zajetí, mladí muži viděli krásná děvčata, která v době zajetí Izraele žila v rodinách v této zemi. To by ještě nebylo tak zlé, že tu viděli krásná děvčata, ale oni se s těmito cizími děvčaty, která sloužila pohanským božstvům, oženili. A tak byl postupně celý národ znovu zaveden do modlářství, kvůli kterému jejich otce potkalo tak hrozné babylónské zajetí... Tutéž věc vidíme v Božím slově častěji a vždycky to byly skutky, které Bůh odmítal, s nimiž nesouhlasil, které nepřinesly národu pokoj a rovnováhu, ale modlářství a v jeho důsledku pád...

Myslím, pokračuje náš komentátor, že to platí i pro 1M6,1-7, kde se dovídáme, že Boží synové si brali lidské dcery. Nesdílím názor některých vykladačů, že "synové Boží" byli andělé, kteří obcovali s lidskými ženami a plodili jakési obrovité potomky. Pán Ježíš výslovně řekl, že andělé se nežení (M22,30). Spíše bych řekl, že to označuje jakýsi průlom Setovy zbožné linie, když uzavírali sňatky s bezbožnými potomky Kainovými...

Z historie Izraele víme, že k podobnému duchovnímu ataku došlo, nebo vlastně jen mělo dojít, když se Izraelský národ blížil k zaslíbené zemi (4M22). Moábský král si najal Baláma, aby Izraele proklel, protože Moábsťáci z něho měli strach. Když ovšem Bůh nechtěl Balámovi dovolit, aby Izraele proklel, dal Balám moábskému králi zlou radu - zlou pro Izraele. Poradil mu, aby se moábské dcery vdávaly za izraelské syny. Skutečně k tomu došlo a to přineslo do Izraele děsivé modlářství.

Když pak o několik staletí později bylo izraelské království rozděleno, rozvinulo se modlářství v severním izraelském království především v důsledku Achabova sňatku s Jezábel, dcerou Etbále, který byl především modlářským knězem a současně s tím králem Týru a Sidónu.

A ve dnech našeho proroka Malachiáše se to děje znovu. Z Nehemiášovy knihy se dovídáme, že kolem Izraelců, kteří se vrátili ze zajetí, žily nejrůznější pohanské národy. A mladý Izraelita, který svůj život s Hospodinem příliš nepřeháněl, uviděl nějakou hezkou cizinku a rozhodl se, že si ji chce vzít za ženu. Nejednou se kvůli tomu zbavil vlastní izraelské manželky a oženil se s pohanskou dívkou...

Tytéž příběhy se dějí i dnes. Už léta v tomto vysílání vyslovuji varování, trápí se smutně náš redaktor, ale rozvodovost přesto roste, a to i mezi věřícími lidmi... Nikdo mi nevěnuje pozornost, ale já budu podle jasných doporučení Písma stále opakovat, že věřící člověk nemá vstupovat do manželství s nevěřícím. Chlapec nebo děvče, který přezírá tento konkrétní Boží pokyn, si zahrává s vážnými problémy a životními krizemi...

Každého, kdo se toho dopouští, vyhledá Hospodin z Jákobových stanů, bdícího i odpovídajícího, i toho, kdo přináší obětní dar Hospodinu zástupů. Ma2,12

Náš McGee má na tomto místě ve své Bibli něco, co bych vyjádřil asi takto: "Hospodin vyhledá každého, kdo se toho dopouští, ať je to žák nebo učitel." Nezáleží na tom, kdo to je, všechny potká stejný soud. "I toho, kdo přináší oběti Hospodinu zástupů." Neunikne ani ten, kdo právě prochází chrámovým obřadem, pokud stále žije ve svém hříchu.

Milý posluchači, opravdové Boží dítě nebude setrávat v hříchu. To je důvod, proč marnotratný syn nemohl natrvalo zůstat u prasat, ale nakonec přišel sám k sobě a řekl: "Vstanu a půjdu ke svému otci..." (L15,18) Byl to syn zámožného otce a nikoli vepř. Měl stejnou přirozenost jako jeho otec a proto nemohl dále žít jako vepř.

Od jednoho pracovníka v církvi jsem dostal udivující dopis, kde jsem byl žádán o pomoc, protože "se nedokázal vzdát hrozného hříchu cizoložstva." Je-li Božím dítětem, tak musí z vepřína odejít! Vepřín se líbí jen vepřům. Jen oni tam dokážou zůstat a dokonce si libovat... Syn musí odtud prostě odejít, třeba i utéci...

A ještě se dopouštíte další věci: Hospodinův oltář smáčíte slzami, pláčete a sténáte, protože již nehledí na obětní dar a nemá zalíbení v tom, co přinášíte. Ma2,13

Manželky těchto mužů, kteří se rozvedli a vzali si cizí ženy, přicházejí plakat k oltáři,

vysvětluje tento text náš BJV. Prolévají na oltáři své slzy a Bůh říká: "Já jsem je slyšel! Potom později přicházíte velmi zbožně a pokládáte své oběti na tentýž oltář, na kterém plakaly vaše manželky! Chci vám dát najevo, že vašich obětí si nevšímám" Ten církevní pracovník, který mi psal o svém cizoložství, může být třeba pokladníkem nebo správcem sborového domu, nebo nevím jakou funkci by ještě mohl zaujímat... Mohu ho jen ujistit, že Bůh si v takovém případě jeho "dobrých skutků" vůbec nevšímá. Dokonce by bylo lépe, kdyby seděl doma a nechodil nikomu na oči. Bůh dává velmi jasně najevo, že si nevšímá obětí, které jsou spojeny s pokrytectvím nebo s jiným hříchem... Nemá zalíbení v tom, co mu přinášeli...

A teď se tito lidé v Malachiášově době s předstíranou nevinností ptají, proč si Hospodin nevšímá jejich obětí a darů...

A ještě se dopouštíte další věci: Hospodinův oltář smáčíte slzami, pláčete a sténáte, protože již nehledí na obětní dar a nemá zalíbení v tom, co přinášíte. Ma2,13

Ptáte se proč? Proto, že Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí, vůči níž ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá družka a žena podle smlouvy. Ma2,14

"Ptáte se proč?" Pointa spočívá v tom, že říkali: "Proč moji oběť nepřijmeš? Přivedl jsem k oběti krásného tučného beránka." A když se ti lidé ptají, Malachiáš vyjadřuje odpověď neónovými světly, aby tomu museli porozumět:

"Proto, že Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí, vůči níž ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá žena podle smlouvy." Vidíte, Izraelita se v mládí oženil s hebrejskou dívkou. Ale když se za pár let pohyboval mezi pohany, rozhodl se, že se ožení s pohanskou dívkou, se kterou se seznámil. Ovšem "je to tvá družka a žena podle smlouvy." To znamená, že někdy před tím se svou hebrejskou manželkou stál před knězem a sliboval jí věrnost...

Následující verš, přátelé, působí některým vykladačům potíže, ale cítím, že Dr.Feinberg je přesný, když ve své knize "The Minor Prophets" (Malí proroci) říká, že přirozený výklad spočívá v tom, že prorok hovoří o rozvodu. A je zde odkaz na původní instituci manželství, kterou ustanovil sám Bůh. Což on neučinil člověka jednoho a nedal mu částku ducha? Oč má ten jeden usilovat? O Boží potomstvo. Střeďte svého ducha, nikdo ať se nezachová věrolomně k ženě svého mládí. Ma2,15 Výraz "Což on neučinil člověka?" se vrací zpět ke stvoření člověka, muže a ženy.

Adam byl jakoby polovinou a Eva byla jakoby druhou polovinou a dohromady tvořili celek. To je zřejmé, když se narodí dítě - je součástí obou rodičů. Ti dva se vlastně sjednocují v dítěti.

"Nedal mu částku ducha? Oč má ten jeden usilovat? O Boží potomstvo." Vidíte, ona má být s ním spojená - duchovně i fyzicky - kvůli potomstvu, kvůli rodině... Domov, kde je rozvod, nebo kde je polygamie, to není vhodné místo pro výchovu dětí...

Pokud někdo vstupuje do manželství s nevěřícím a myslí si, že svého milého nebo svou milou získá pro Krista, pak je dosti pravděpodobné, že se bude mýlit... Mladý zamilovaný člověk udělá takřka cokoli, aby se zalíbil tomu, koho chce získat, koho si chce vzít. Ale po svatbě mu už nebude tolik záležet na tom, aby se své manželce nebo svému manželovi líbil. Jestliže nezískáš svého milého pro Krista před manželstvím, nejspíš se dostaneš do problémů... Prostě Boží požehnání není zaslíbeno těm, kdo vědomě jednají proti Boží vůli, proti Božímu Slovu. A praxe mnoha párů takto vzniklých to dosvědčuje...

"Střeďte svého ducha, nikdo ať se nezachová věrolomně k ženě svého mládí." Malachiáš varuje, aby si Izraelci, nebo nyní zvláště Judejci dávali pozor, co dělají. Bůh speciálně zakázal svému lidu, aby uzavírali manželství s pohany.

Možná si pamatujete, že když Nehemiáš obnovil jeruzalémské hradby, vrátil se ke svému zaměstnání jako královský číšník v hlavním městě médsko-perské říše. Když tam chvíli pobyl, dostal zase dovolenou a přijel se podívat do Jeruzaléma. Zjistil, co všechno starý Tobiáš Amonitský, Boží nepřítel natahal zase do chrámu. A nejvyšší kněz k tomu přihlížel, protože jeho syn měl za ženu Tobiášovu dceru. Víte, co Nehemiáš udělal?

Vešel dovnitř a všechno, co patřilo Tobiášovi, včetně nábytku vyházel a řekl mu, aby si to odnesl. Možná si řeknete, že to je trochu moc drsné a zcela určitě ne zdvořilé.

Pravda, nebylo to právě zdvořilé, ale chrám se tím alespoň vnějškově vyčistil!

A vůbec, Nehemiáš byl dost tvrdý vůči svým lidem, o kterých zjistil, že uzavřeli manželství s pohanskými - ašdódkými, amónskými a moábskými ženami. Nehemiáš sám ve své knize zaznamenává tuto událost: "Měl jsem s nimi spor, zlořečil jsem jim, některé muže jsem bil a rval za vousy a zapřisáhl jsem je při Bohu: `Nedávejte své dcery jejich synům a neberte jejich dcery svým synům a sobě!`" (Nh13,25). Potom jim připomíná katastrofu, která musela přijít na jejich národ v důsledku smíšených manželství s pohany. Jak je nám v dnešní době třeba takovýchto přímých a odvážných lidí, kteří by jako Nehemiáš dovedli stát za Božím Slovem.

Každý ať nenávidí rozvod, praví Hospodin, Bůh Izraele, ať na svém oděvu přikryje násilí, praví Hospodin zástupů." Střežte tedy svého ducha, nejednejte věrolomně! Ma2,16

Když se muž ve Starém zákoně ženil, vzal svůj plášť a podal ho své ženě, nebo ji tím pláštěm jakoby přistřel... Tento roztomilý obyčej měl naznačovat, že ji bude chránit.

Toto kdysi učinil Bóaz vůči Rút. Rút byla vdova a podle Mojžíšova zákona měl právo na Bóazovu péči jako na svého příbuzného - zastánce. Ne že by ji měl požádat o ruku. Ona projevila potřebu takovéto péče, takového zastání jako vdova... Proto Noemi ve funkci řádného zprostředkovatele posílá Rút v době žní jednak na pole ale potom také na humno. Všechny rodiny se shromažďovaly na humně. A v noci tam také spali. Přitom leželi tak, že hlavu měli směrem k obilí a nohy ven. A tak chránili sklizenou úrodu.

Rút postupovala podle Noéminých instrukcí a položila se u nohou Boáza. Když Bóaz zjistil, že někdo v noci přišel a zeptal se, kdo to je, ona odpověděla: "...Jsem Rút, tvá služebnice. Rozprostři nad svou služebnicí křídlo svého pláště, vždyť jsi zastánce."

Žádala ho tedy podle izraelského práva, aby nad ní rozestřel svůj plášť jako symbol ochrany coby příbuzný - zastánce. Jinými slovy Rút Bóaza žádala, aby si ji vzal za ženu. V manželství skýtá muž své ženě ochranu a lásku. A ona mu se svou láskou dává také svou oddanost. Je to krásný obraz vztahu Krista a věřících...

V Malachiášově době jednali izraelští muži se svými manželkami opravdu věrolomně. Kdysi je přikrývali svým pláštěm manželství, ale nyní se od nich odvraceli, nebo se jich dokonce dotýkali podlostí či násilím.

Je pozoruhodné, že Bůh nenávidí rozvod: "Protože v nenávisti má propouštění, praví Hospodin, Bůh Izraelský." (kral.) Božím ideálem pro člověka od samého začátku bylo, že by k rozvodu vůbec nemělo dojít.

Pán Ježíš vysvětluje, že Mojžíš dovolil určitou formu rozvodu manželství pro tvrdost lidského srdce. Ale od počátku to tak nebylo. Jak to tedy bylo na začátku?

Čtème 1M2,20 "Člověk pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná." 1M2,20.

Musíme začít tím, že celé Boží stvoření bylo vlastně v jistém smyslu nižší než člověk a nikdo nebyl schopen zaujmout místo, které měl Adam. Bůh stvořil všechny živé bytosti na zemi, všechny živočichy po dvou. Člověk však nemohl najít sobě rovného. (Ani mezi anděly, kteří jsou zase výše než člověk.) Adam byl tedy naprosto sám...

Bůh pověřil Adama, aby dával jména všem zvířatům, takže Adam při pozorování celé té nádherné říše zvířat viděl, že je sám a že potřebuje někoho, kdo by byl s ním. Potřeboval někoho jako byl on - a přece jiný než on sám. Potřeboval někoho, s kým by se setkával, kdo by byl pro něho vhodný. Adam sám byl jen jakoby polovinou člověka a potřeboval druhou polovinu, aby spolu dohromady tvořili celek. To měl Bůh na mysli. Bůh stvořil napřed Adama a dal mu čas, aby si uvědomil, že ještě někoho potřebuje.

Vždycky mě provokuje, když slyším, jak lidé mluví o sexu jako o něčem z principu špatném, znepokojuje se náš starý kazatel Božího Slova. Jistě, sex mimo manželství je hřích. Ale kdo vlastně vymyslel sex? Inu Bůh, On tak stvořil člověka jako pohlavní bytost. Bůh učinil muže a ženu. Bůh měl na mysli velkolepý záměr, nádherné uspořádání, v němž se muž a žena budou navzájem doplňovat a v lásce si sloužit...

Způsob, jak to Bůh udělal, je v 1M popsán velmi stručně: "I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem." (1M 2,21).